

[Johan Nielsen.]

i det høje ting, som, når vi tier stille, måske godt kunne forveksles med mig. Vi er begge to sognepræster i 13. lønningsklasse, vi vejer begge to ca. 220 pund. Han er måske lidt pænere end jeg, men det kan vel altid være en smagssag. For at vi ikke skulle blive forvekslet, burde jeg måske for fremtiden få påsyet mit tøj et mærke, hvorpå der står: 2. sortering.

Se, nu er jeg i den heldige situation, at jeg ved, at dette er ikke den almindelige mening i det høje ting, men jeg vil slå fast, at da jeg læste føromtalt artikel, følte jeg mig som en bokser, der var groggy, fordi han var blevet slået i nyrene. Jeg ved f. eks., at mine kammerater i den socialdemokratiske folketingsgruppe ganske og aldeles har taget afstand fra en sådan anskuelse. For os socialdemokrater er der ingen tvivl. Her i tinget er vi lige, selv om der er nogle, der er valgt med flere stemmer end andre. Det samme ved jeg at man også mener inden for de fleste andre grupper — jeg håber dem alle — men det, som bedrøver mig, er, at jeg ikke har set nogen tage til genmæle.

Som det turde være det høje ting bekendt, og som min kollega det ærede medlem hr. Johan Poulsen nævnte, har vi på Færøerne nogle partier, som mere eller mindre vil væk fra Danmark. En anskuelse som den før omtalte turde for dem være gefundenes Fressen. Her får man slået fast, at danskerne er et herrefolk, som blot vil underkue mindretallene. Jeg vil advare meget mod at gå ind på denne tankegang overhovedet. Vi lever i en tid, hvor man prøver at samle stumperne af Europas nationale stater, hvor man erkender, at nationalromantikken har spillet fallit, hvor Hamlets profetiske ord: „To be or not to be, that is the question“, gælder i ganske særlig grad. Hvor ville jeg ønske, at Nordens herlige stamme ikke var spaltet i 6 eller 7 sygnende skud, men at vi på et langt tidligere tidspunkt havde fundet ud af, at stærkt er det bånd, som er spundet af mange strenge.

Jeg er socialdemokrat og samhørighedsmand med Danmark. Det er jeg, fordi jeg ikke kan se, at vi i vor tid bliver undertrykt. Jeg skal villigt indrømme, at det er sket for ikke så forfærdelig mange år til-

bage, men jeg er villig til at skrive fædrenes synder i sand. Hvis man skal leve sit liv på at fremmane andres synder, så sker der ingen fremskridt. Det, som det gælder om for os på Færøerne i dag, er at bygge land. Vort land er forsømt i en sådan grad, at jeg undertiden har undret mig, når man har stået på denne talerstol og talt om de underudviklede lande. Jeg har ikke kunnet lade være med at spørge mig selv: hvorfor i alverden skal folk altid feje for andres døre, før de begynder at feje for egne? Men lad det hvile.

Det, som det drejer sig om for os på Færøerne i dag, er at udbygge vort land. Til søs er vi godt i gang, og dér har vi den triumf, at aldrig i noget lands historie har resultaterne været tydeligere. De færøske skibe fisker langt mere end alle de andre. Der var en gammel færøsk skipper, som fortalte mig, at de gamle engelske trawlskipperne, som havde lagt op, plejede at valfarte ned til dokkene i Grimsby for med egne øjne at se de færøske både af samme kapacitet som de engelske, men som kunne fange dobbelt så meget på samme tid. Det er imidlertid også første gang i historien, at vi har haft de samme muligheder som de andre.

Til lands lader det meget tilbage at ønske. Vort landbrug er så at sige forsømt. Det er ikke mere end 150 år siden, at den færøske bonde var samfundets støtte. I dag fører han en hensygnende tilværelse. Grunden er den, at vi for det første trænger til en jordreform, en lovgivning, som hjælper landbruget — men det bliver vor hovedpine i lagtinget — og dernæst til at få ordnet forbindelseslinjerne mellem byggerne. Her er Færøerne og særlig den nordligste del af dem sørgeligt forsømt. Nogle steder foregår færdslen mellem byggerne på samme måde, som den gjorde i vikingetiden, og det vil sige, at man må klatre over fjeldet. Et københavnsk eftermiddagsblad bragte forleden dag en lille reportage om min hjælpepræst i Klaksvig; heraf fremgik det, hvordan han også om vinteren undertiden i is og sne må klatre adskillige hundrede meter over fjeldet for at udføre sine embedsfunktioner. Kan man være bekendt at byde en civiliseret befolkning i rigets centrum sådanne tilstande i dag? Ja men, vil De måske sige, I har over-